

PÄÄ PENSAASSA - TAKAPUOLI NÄKYVISSÄ

There is no translation available, please select a different language. Julkaistu 25.3.2008 Kansalaiskeskusteluun on iskostunut hokema: "Suomella ei ole turvallisuusvajetta", ja sille säepari: "Venäjä ei ole uhka". Samaan aikaan Suomi kuitenkin ylläpitää asukasluvuun nähden Euroopan suurinta armeijaa. Suomessa asuu yksi prosentti Euroopan väestöstä, mutta meillä on kymmenen prosenttia maanosan sotavoimasta. Miksi? Maanpuolustushenki on meillä korkeammalla kuin missään muussa EU-maassa. Kahdeksankymmentä prosenttia nuorista miehistä suorittaa aseellisen palvelun mukisematta, mutta sivarit joutuvat selittelemään. Puolustusvoimain komentaja amiraali Juhani Kaskeala on juuri käynyt kauppamatkalla rapakon takana. Mihin ihmeeseen tarvitaan kypärätähtäimiä, Hornetteja ja ohjuksia, jos uhkakuvat ovat pelkästään ei-sotilaallisia? Jokin asetelmassa mättää aivan perusteellisesti. Jos Suomea ei mikään uhkaa mistään ilmansuunnasta, on tietenkin älytöntä ylläpitää puolustusvoimia ollenkaan. Rahat voisi käyttää järkevämmiin. Onko niin, että norjalaiset, ruotsalaiset, tanskalaiset tai virolaiset hautovat hyökkäystä Suomeen ja vain politiikan eliitillä on siitä tieto? Ei tietenkään. Eliitti vain leikkii kuurupiiloa kansalaisten kanssa. Eliitti on uskottelevinaan, ettei uhkaa ole, ja kansa on sen uskovinaan. Keskustelua leimaavat Venäjän pelko, Amerikan vastaisuus, jälkisuomettuminen ja poliittinen laskelmointi. Kansakuntaa ei johdeta edestä vaan äänestäjien takaa, gallupeita vilkuillen. Kansallinen itsepetos ottaa vauhtia jopa historiaa väärentäen. Sanotaan, että Suomi on tähänkin asti selvinnyt yksin, ilman vieraan apua ja siksi "liittoutumattomuus" olkoon turvallisuuspoliittinen ratkaisumme tästä eteenkin päin. Suomi ei olisi 90-vuotias, jos ei se ratkaisevilla hetkillä olisi saanut apua lännestä. Vuonna 1918 Saksasta tullut sotaväenosasto piti Suomen lännessä, ei "Leninin lahjoittama itsenäisyys". Stalin suostui keväällä 1940 talvisodan rauhaan, ei jalomielisyyttään, vaan siksi, että hän pelkäsi länsivaltojen sekaantuvan sotaan. Tali-lhantalan ihme olisi jäänyt toteutumatta kesällä 1944 ilman Saksan aseapua. Poliittisen historian emeritusprofessori Osmo Jussila kirjoittaa viime syksyn teoksessaan "Suomen historian suuret myytit" näin: "Entäpä jos Kremlistä joskus avautuu sellaisia arkistoja, jotka osoittavat, ettei tuota [Paasikiven-Kekkonen] linjaa olisi koskaan tarvittukaan, että myöntyminen saati rähmälleen heittäytyminen oli, ei vain turhaa, vaan myös vahingollista, sillä Suomen asema ja kohtalo oli ratkaistu jo talvisodassa ja jatkosodassa." Se nimittäin tiedetään nyt, että Ruotsilla oli silloin "ja on edelleen" kassakaappisopimus Naton kanssa. Jos Suomea olisi kylmän sodan aikana liikaa kurmootettu, Ruotsi olisi virallisestikin liittynyt Natoon. Siispä pelkkä Naton olemassaolo suojeli Suomea kylmän sodan ajan tehokkaammin kuin "harjoitettu ulkopoliittikka". Se suojeli meitä myös yysopimukselta, jota markkinoitiin suurena valtiovaihtautena. Jos yhdessä päätämme, että Suomi ei enää milloinkaan tarvitse lännen apua eikä Venäjä ole minkäänlainen uhka, niin voimme samantien toteuttaa yleisen aseistariisunnan esimerkiksi muille.

Lehtinen